

שִׁלּוֹם בּוֹסְטוֹן ~ SHALOM BOSTON

הקשר HaKeshet
www.HaKeshetOnline.com

למודעות פירסום בלוח זה
ובמגזין הקשר, נא להיתקשר
ל- 738-5038 (617)

כתבות, אירועים, ומודעות
הקשר Hakesher March 5, 2010

עורכת ומוציאה לאור: אנט זריה
מעמד: דן בן-דרור מרשל עוזר מחקר: ג'ף סוסמן

הקשר HaKeshet

Talk Forever

כרטיסי חיוג מוזלים

• חיוג לישראל: 1¢ לדקה
• חיוג לסלולרי בישראל: 10.1¢ לדקה
• ברכישת 1000 דקות לארה"ב: 0.5¢ לדקה
• תעריפים נמוכים נוספים לשיחות
מקומיות ובינלאומיות

**Your Resource for all your
Entertainment needs.
Sport, Theatre, Concerts
Red Sox, Patriots, Bruins, & Celtics
617-247-1300 800-442-1854
scohen@aol.com**

**עם
כפיר**

**קריוקי ישראלי
ISRAELI KARAOKE**

קריוקי בעברית בשילוב קטעי וידאו מרהיבים המציגים
את נופי הארץ וכן את התרבות הישראלית במיטבה.

שירי חגים • לשיר כחול לבן • שירים במדים • שרים בדואט • זוהר ארגוב
מקודשת לי • חפלה ים תיכונית • שירים לאוהבים • חורשת האקליפטוס

Attend Our 3rd Monthly Gathering!
Monday, March 15th, 8:00 pm, \$7/Person
(Light buffet & beverages available for purchase)
Beth Abraham Community Room, 18 Williston Rd., Brookline
smartisrapages@earthlink.net 617-738-5038

אירועים

לפרטים נוספים - 617-738-5038

זה שנים אנו עדים לפריחה תרבותית ישראלית, המתרחשת כאן באזורנו-
בבוסטון. כפי שאתם רואים שנת 2010 תהיה מלאה בידור ופעילות -
אנו מצפים להשתתפותכם!

7 למרץ

עיון רייכל ולהקתו, 7:30 בערב, ב-Berklee Performance Center-
136 Massachusetts Avenue, Boston, MA 02115

14 למרץ

פסטיבל ריקודי עם ישראליים, 3:00 עד 5:30 בערב ב-MIT-

15 למרץ

חדש בעיר - ערב קריוקי עם כפיר! 8- בערב ב-
Beth Abraham Community Room, 18 Williston Rd., Brookline

4 לאפריל

ביום ראשון, 4 באפריל בשעה 7 בערב יתקיים קונצרט אביב חגיגי במכון
גטה בבוסטון. הקונצרט יהיו השלישי בסדרת ISRAELIVE אשר מציגה
אמנים ישראליים בפני הקהל המקומי. בתכנית ינגנו שניים מההרכבים
המובילים בישראל בתחום הקלאסי והג'אז. את הערב יפתחו חברי רביעיית
"אריאל" הירושלמית הנחשבת לאחת מרביעיית כלי הקשת המובילות בעולם.
בחלקו השני של הערב יופיעו "טרייטוריאלי" - הרכב אשר מבצע מבחר
יצירות המושפעות מעולם הג'אז, המוסיקה הברזילאית והים תיכונית.
ההרכב, הכולל גיטרה, חליל צד וכלי הקשה, מופיע ברחבי העולם ומרבה
לשתף פעולה עם אמנים כגון מתי כספי, לאה שבת, שלמה גרוניך ואמנים
בינלאומיים שונים. הערב מופק בחסות הקונסוליה הישראלית והבית הישראלי.

בקרוב...

ברי סחרוב ולהקתו לראשונה בבוסטון - פרטים נוספים בקרוב!

כתבה, ערכה, צילמה ועיצבה: ד"ר דניה שפירא © (סוף מהגיליון הקודם)

הוא מדבר בשטף ובלהט, ומדי-פעם הוא מתבל את דבריו בהומור, (אף-על-פי שהוא טוען, שאין לו...). דבריו כל-כך תופסים אותך, עד שלעתים קשה לדעת, אם הדברים אכן התרחשו במציאות, או שהוא מתאר תמונה מספרו. הסופר והעיתונאי (היום בעיקר מספר סיפורים וכותב סדרות דרמטיות) רון לשם, שהתארח ביום ראשון שעבר במכללה העברית בניוטון, מבלה חלק ניכר מזמנו בשיטוט ברשתות החברתיות, כדי להכיר את האחר, כולל האויב, ואולי בדרך זו להביא לקירוב לבבות.

הסופר והעיתונאי רון לשם הספיק לעשות רבות עד היום, והוא רק בן 33: הוא שימש, בין השאר, ככתב וכעורך בעיתונים "ידיעות אחרונות" ו"מעריב", זכה בפרסים (על ספרו "אם יש גן עדן" ועל הסרט "בופור", שמבוסס על הספר). דווקא כשהגיע (ב-2006) למה שנחשב פסגת העשייה התקשורתית- הוא כיהן כסגן המנהל הכללי של "קשת", אבי ניר, וגם ניהל את מחלקת-התוכן של זכיית-השידורים הענקית, החליט שדיי לו. "נפגשתי עם סטודנטים באוניברסיטת ילידס", צפנית ללונדון. לפני שהגעתי לשם, חשבתי: איך אדבר לפני 30 איש? הרי אני מדבר כל יום אל מיליון אנשים... אך זה היה כל-כך אינטימי ומרגש, שמיד הודעתי ליבוס' שלי, שאני עוזב את תפקיד הניהול, וחוזר לכתוב סיפורים של אנשים. אחרי שאמרתי את זה, הרגשתי חופשי!.

"יש שתי דרכים לנסות לשכנע אנשים: להתווכח, או לספר סיפורים, שנוגעים בכל אחד. ספרים ישראליים נקראים בכל העולם, כולל בקוריאה ובסין", הוא מדגיש, כשהוא חוזר על תפישתו לגבי תפקידם של העיתונאי ושל הסופר לשנות את המציאות, הנוגדת את ערכי החופש והצדק. "שאלתי הרבה פעמים חברים, יוצרים וסופרים, מדוע אינם מתעסקים בלבנון ובמלחמה ביהודה ובשומרון אלא בעיירה היהודית בבלות; שהרי עכשיו צריכים אותם בנושאים שלעיל. תשובתם הייתה תמיד בסגנון: 'זה מוקדם מדי'. קשה להתעסק במשהו באופן ספרותי, כשאתה נמצא בתוכו ובעינינו". אחרי שתרם (באמצעות "אם יש גן עדן" ו"בופור") לדיון הציבורי, (שיהיה צריך להתקיים, אך גם לאמריקאים לקח זמן להתייחס למלחמת ויאטנם?), על המלחמות, שבני הדור של הוריו ובני דורו לקחו בהן חלק, הוא מחפש דרך סיפורית לתרום לחיפוש אחר החופש והשלום.

רון מספר את סיפוריו מתוך עורם של גיבורי הסיפורים. "כשאתה משתמש רק בקול שלך, זה עושה אותך עצלן וגם מונע ממך להביע את הקול הנגדי", הוא מבהיר. ואכן, בספרו השני, "מגילת זכויות הירח" (ומורה-ביתן, 2009), הוא גורם לקורא לחוש כאילו חי שנים בטהרן, בירת איראן. מאחר שאין זה דבר רגיל לפנות לאנשים ברחוב ולבקש אותם לספר את סיפורם, עשה מה שבני הדור הזה עושים- פנה לאינטרנט, לרשתות החברתיות, "שבהן כל זר נהפך מיד לחבר. איני יודע, מדוע פניתי לאיראנים מלכתחילה. אולי רציתי לברר מה בדיוק הם חושבים עלינו; האם הם באמת כל-כך שונאים אותנו. כל גולש איראני, שחלף מולי, מיהר להושיט יד. כולם רצו לדבר, התעניינו. פתאום הייתי חבר של אנשים, שאין לי דרך לפגוש, והתפתח בי הצורך לדמיין את עצמי שם, חי ביניהם".

התוצאה הייתה רומן-התבגרות, שמתרחש בין גורדי-השחקים של צפון טהרן, (לשם קיבל, לבקשתו, תחקירים מדוקדקים על המקומות ותמונות מעיתונאים חברים), במקום שבו מסתתרים החיים הסוערים של צעירי העיר. זהו סיפור אהבתו של קאמן בן ה-19, שעזב לא-מכבר את עיירת-הנמל, שבה גדל, לנילוס, נהגת-מירוצים מצליחה, ("זה מותר...") נערת-הפנטזיות של המרד. זהו גם סיפורם של דיירי בניין קטן, שמתעורר לפתע לחיים: זמרת, אלמנת-מלחמה, שנאסר עליה לשיר; שופטת מודחת מבית-המשפט העליון, המוכרת כרטיסי-לוטו במחתרת, וצלם צעיר, שסובל ממשכה מינית מסוכנת. "מעל פני-האדמה יש חוקים ואיסורים, שצצים ומתפוגגים בלא-הרה, נשים נסקלות למוות בעוון ניאוף, קטינים מוצאים להורג. בשל היותם הומסקסואלים, צריכת אלכוהול, זנות - כל אלו עבירות, שדין מוות, (לא פשוט לעשות שלום עם מדינות, שאלה חוקיהן). מתחת לפני העיר הסואנת, במסיבות מלאות-חיים, כל מה שאסור מותר (בהעלמת-עין מכוונת של השלטונות), ומנת-יתר של חופש סוחפת לעתים אל פינות בלתי-צפויים".

רון נסחף בעלילה שהחל לגבש, והחליט, שהוא חייב להיפגש עם אלו, שחיים אותה במציאות, "לגעת בהם, בשר-ודם, לפני שאני כותב אותם. לא קל לקבוע פגישה עם צעיר איראני: מגבלות היציאה מהרפובליקה האיסלאמית כובלות, מגבלות הכניסה למדינות רבות משפילות. בדרך-לא-דרך, ובתקווה שיום אחד נוכל לספר פרטים, קבעתי עם אחד מהם במקלט בטוח, על חוף-מבטחים סמוך בצידו השני של העולם. שעות הציפייה לקראתו, במלון הקטן והחשוך שבו קבענו, היו רצופות מחשבות רדופות. הוא אחר ספור ברבע שעות, וזה גרם לי לחשוש, שהוא עובד, נעצר, נחטף; שאולי הוא לא מי שנדמה לי שהוא, ואולי הוא טומן לי מלכודת. ואולי הוא נבהל, כי חשש שאני זה שטומן. ואולי הוא לא היחיד שחושד בי, אולי גם השב"כ חושד, (ומה פתאום הוא מתכתב באינטרנט עם איראנים?), רוקם הנחות של אי-הבנה. איך אפשר לדעת! לבסוף, אי-שם בשעות הקטנות של הלילה הגיע, והתנצל, והסביר שנסחף עם תיירת רוסייה, שהכיר במטוס. הטיסה הראשונה בחייו הסתיימה עם טעם של עוד. יצאנו להסתובב, התיישבנו עם בקבוקי אלכוהול על קו-המים. איש לא עושי היה לחשוב, שאנחנו באים משני צידיה של מלחמת-תרבות. הטעם במוסיקה, בקולנוע, בספרות, אפילו בלבוש - הכל היה זהה בינינו. אחר-כך התעניין בעבודה שלי. שאלתי אותו, על אילו תכניות-טלוויזיה גדל בילדותו. הוא ענה: "על מרקו", הילד שחיפש את אבא מסביב לעולם. בילינו ביחד שבוע, בסופו מיהר לשוב לטהרן...".

"כשהתלבטתי עד כמה אני דומה לדמויות, שנרקמות לי מעבר לחשיכה", מספר לשם, "מצאתי את עצמי כותב עליהן, אבל בעצם כותב על עצמי כאן, לפעמים. כשכתבתי על המציאות שלהם, כתבתי, לא פעם, על שלי, (חשבת, לנוכח ההתרחבות של דתיים קיצוניים, מה יקרה, אם יקום אצלנו יום אחד רגילים כמו זה שבאיראן?); על מה שמכאיב, ועל מה שמנחם".